

Boksen is dansen, een duel is een duet

Rotterdam bokst, dit najaar. En ik boks maar eens mee. Zoals de meesten meeboksen, niet zelf, maar aan de rand van de ring, als toeschouwer dus. Ik ben de enige niet die flirt met de bewegingsrituelen van bokkers. Mijn bloed pompt bij de spitse kracht van een uitschietsende vuist. Ik rek mijn nek bij de opwaarts gestoten kin, neig mee met de opzij zwiepende kaak. Ik geniet van deinende dijen, van snelle voeten op piepende schoenen. *Float like a butterfly, sting like a bee, your hands can't hit what your eyes can't see*, zo vatte Muhammad Ali, bokser en rapper avant la lettre, de vitale schoonheid van het boksen al in 1964 samen. En zo is het.

Jammer dat ik ervoor pas om toe te kijken terwijl twee mensen elkaar zwaar mishandelen.

Maar ik hoef niet meer net te doen of een dichtgeslagen oog, een dikke lip, gescheurde wenkbrauwen en suf gebeukte hersens normaal zijn. De danswereld brengt raad, die doet het dit najaar met bokkers, ik merkte het in Rotterdam, op het festival 'De Wereld van Witte de With', waar jonge kunstenaars afgelopen weekend 'het potentieel van deze stad' lieten zien. Ik liep er de voorstelling mis die het Ro Theater maakt met een groep Rotterdamse kickboksers uit Rotterdam-Zuid: *Bonte Avond van Bodybuilders*. Maar op de tribune bij de openbare repetitie van de groep Danceworks werd ik op mijn wenken bediend.

Twee jongens in satijnen boxershorts wervelen om elkaar, in een heftig duel dat ook een heftig duet is. Muziek! Soul. Zwiepend touwtjespringen. Dan de bokshandschoenen aan, nu eindigen de soepele dansersarmen in roodleren hompen. De dansers stoten, ontwijken, vallen, kronkelen. Pathetisch, maf, mooi. Ze belanden in elkaars armen. Zweet vermengt zich met zweet. Ze nemen elkaar gevangen in de verstrengeling van boksende mannen, benauwd voor tederheid, maar zo mag het.

Ik fluister: Break!

Nu boksen ze weer. Nee, ze dansen. Of nee, dat is toch meer boksen. Nu ja, ze dóén deze choreografie van André Gingras, die hij *The Sweet Art of Bruising* noemde. Juist. Blauwe plekken, zoete kunst, dat is boksen

voor choreografen. Dans is niet voor watjes. Aggressie is de basis van drama. Stootkracht is pracht.

Hoe kan dat ineens, al dat geboks in de dans? Gingras grijnst: „Het zit in de lucht.” Hij noemt zijn collega Emilio Greco in Amsterdam, en 's avonds vind ik op YouTube een fragment van *Rocco*. Ook een duet, ook voor dit najaar en ook iets dat ik meteen zou willen zien. Maar heel anders dan bij Gingras. Voor Greco is het boksen basis voor de poëzie van de slapstick.

Maar eerst zie ik vanaf diezelfde Rotterdamse tribune een fragment van het nieuwe stuk van de groep Conny Janssen Danst. Ook boksen. En weer anders. Boksen is levenskunst. Met een stuk of tien laten de dansers zien hoe hun lijven onzichtbare klappen opvangen. Eén episode wordt ondersteund door de eigen ademstoten. Conny Janssen: „Dit doen we maar één keer, anders zitten we straks met een stel hyperventilerende dansers.”

Ik ga naar buiten, slenter langs Galerie Mama, waar twee kunststudenten een vrolijke variatie op de kauwgomballenautomaat neerzetten, naar Museum Boijmans. Ik wil de 'spiegelkamer' zien, de *Infinity Mirror Room* van Yayoi Kusama. Die hebben ze daar pas verworven en die is vandaag voor het eerst open.

Even wachten, de deur zit dicht en meer dan twee à drie mensen kunnen er niet in. Er komt een echtpaar naar buiten, en ik kan naar binnen, het licht in. De meneer die achter me staat ook. Onder het geroezemoes, dat hier uit de rest van het museum wordt opgevangen, ontvouwt zich in de spiegels om ons heen een plein met een menigte. Ik ben niet meer uniek, er zijn er heel veel van mij. Knuffels op de vloer, wit met rode stippen, verzorgen in de spiegels een besneeuwd landschap om al mijn enkels. Het vage licht en de eindeloze spiegeling zui-gen me mee. De meneer wordt deel van mij en ons, en ik word deel van hem en de zijnen. We zijn onbekenden voor elkaar, maar nu zitten we klem, we kunnen niet anders dan ons combineren. De meneer schraapt zijn keel. Hij zegt kleintjes: „Mijn vrouw moet dit ook zien.”

Joyce Roodnat

Jason de Witt en Chérif Zaouali in 'The Sweet Art of Bruising'. Foto Valeria Cosi

**De meneer wordt deel van mij en ons
en ik word deel van hem en de zijnen**